

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Præcellentia Episcopalis Dignitatis

Alzedo, Mauricio de

Lugduni, 1630

Lectori.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62394](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62394)

LECTORI.

ATIS compertum habeo (Lector optime) quàm parùm egeant ista nostra tempora nouorum librorum editione, in hac præcipuè Iuris facultate, in qua vel ingeniorum fertilitate, vel negociorum tantum abundat ista ætas, vt quotidie noua iuris copia suppullet ac renascatur: vnde quidam interrogatus, cur cum sapiens esset, nihil doctrinæ posteris scriptum reliquisset, respondisse fertur; quoniam librorum copiam studiosis video iam officere, in quod vitium incidimus omnes, inter quos maximè ego, qui ausus ponere manum ad calamum in vigesimo ætatis meæ anno, indoctus & insufficiens ad hoc, iuxta illud Horatianum.

Scribimus indocti, doctique poemata passim.

Et etiam in hoc scribendi vitio ferè illud Mantuani dici queat.

Hoc commune malum semper insanimus omnes.

Nimirum si huic insanitæ culpæ nos quoque cedamus, quam tamen vt occasione vel in aliquo diluamus, huius nostræ audaciæ (ne dicam temeritatis) causam tibi (Lector) exponere visum est. Etenim cum in quinto studiorum meorum anno, antequam Baccalaureatus gradum susciperem, à Matritana curia discederem, vt consortio hominum carens in solitudine cuiusdam parui oppidi dicti Sobrado, me totum libris traderem, ibique accessit cuiusdam clarissimi Præsulis mandatum, ad hoc vt in colligendo in vnum omne id quod Episcopalis dignitatis proprium esset, & in respondendo oppositionibus Andreae Siculi Barbatia laborarem: nam licet de hac materia plura extant volumina, non tamen de hoc solo proposito agunt, sed ad varia se conuertunt, & vbi collecta ita inter varias ac dissimiles quæstiones inuoluta, quod Episcopis valdè molestum & fastidiosum, ibi inuestigare. Sed quidquid sit præceptum tale fuit, & licet humeris meis impar,

par,

par, nihilominus ne tantum Principem contristarem, & me illi ac etiam
Episcopali dignitati (quam humiliter veneror) ingratum ostenderem,
non recusavi, cœpi namque in hac re sulcum imprimere, non sine magno
atque ingenti labore, ob longum ac periculosum morbum, quo oppres-
sus tunc verissimam Ecclesiastes in c. i. sententiam iudicavi asserentis:
quòd qui adit sapientiam, adit laborem; nam literarum studium affli-
ctiones & aegritudines gignit, & ideò sapientes antiqui fabulam quan-
dam fingentes dicebant, quòd Tiresias quia Mineruam (quam genti-
litas errore ducta) deam scientiarum celebrauit, nudam vidit, in pœ-
nam huius visionis cæcus remansit, exponunt namque fictionem hanc
hoc modo, affirmantes quòd studiosi & sapientiæ cupidi plurimas ægri-
tudines comparabunt ipso studio, & ferè potentiam visivam amittent,
si brevi tempore iuris difficultates inuestigare fuerint conati; hæc enim
mihi ideò accidit, quia continuò diu noctuque vt citiùs conficerem, &
plura inuestigarem, laborabam; non quia in huius operis editione in-
genium ad vltimum vsque dilataissem, vt esset hoc opus ingenij & stu-
diorum meorum exemplar, fateor enim me illud brevissimo temporis
spatio ferè obiter concepisse, & parturisse: quod vtinam ex ipsius dis-
cursu non comprobetur, vbi enim non ad inanem ostentationem &
pompa processit, sed ad simplicem tantum, & sinceram veritatis
viam Episcopis demonstrandam, tædiosissimas & inutiles opinionum
disputationes consultò omittis, solum agens de illis rebus Episcopali di-
gnitati attinentibus, clarè & dilucidè tradendis, & cum in cæteris
omnibus omnis perspicuitatis principium sit breuitas, iuxta illud Cicero-
nis 3. de senibus.

Quæ perspicua sunt longa esse non debent.

Et Horatius in arte poëtica.

Quidquid præcipias esto brevis, vt dicta citò

Percipiant animi dociles, teneantque fideles.

Et Martialis lib. 2. Epigrammate primo.

At nunc succincti quæ sint bona disce libelli,

Sit licet vsque malus non odiosus erit.

Eam sequuti sumus in quo maximè gloriari possumus veritati in-

herendo, quam semper amamus, & cum Prasuli cuius causa hæc
Praxis facta transmitterem, tam ipse quàm alij doctissimi viri, vt in
Episcopalis honorem ac præstantiæ commendationem typis traderem,
enixè postularunt: & idè in lucem (licèt timidè ac verecundè) exire
permitto, quam tibi libentissimè trado, vt perlegas, fraternaque chã-
ritate emendes, neque enim amore mei ita languero, aut philautia
teneor, quin in his & in omnibus tuo meliori iudicio non semper
subuciam. Vale.